

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΙΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΙΕΜΟΝΤΕ

ΞΑΝΘΗ "Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ";

ΤΑ τριάντα χρόνια του, ο Μάριο Καρίνι απέφαισε να σταματήσει τις διασκεδάσεις και τ'α γλέντια. Είχε θβάλει μυαλό ξαφνικά, θλέποντας τ'ο σκοτεινό θάραβρο τής καταστροφής που άπλωνόταν μπροστά του. Λίγο ακόμη και θά ήταν χαμένος για πάντα. "Εβλεπε με φρίκη ότι όλη την ξυπνάδα του, όλη τη ζωηρότητα τής νεότητά του τήν είχε σπαταλήσει έντελώς άσκοπα σέ παιδικές άνοσιες, σέ τρελλά δνευρα και σέ χαμένες τρυφερότητες με άνονη καρίτσια. Τίποτε δέν είχε κερδίσει σ' αυτό τ'ο διάστημα από τή ζωή. Κανείς δέν τόν ήξερε και κανείς δέν τόν εκτιμούσε.

— Ο Μάριο Καρίνι, έλεγαν οι φίλοι του, είνε ακόμη παιδί. "Ενθουσιάζεται με τ'ο τίποτε και είνε πρόθυμος για τήν χειρότερη τρέλλα. Δέν έχει καθολου πείρα τής ζωής. Θά γερσή χωρίς να τ'ο καταλάβη και τ'ο δυστύχημα είνε ότι θά μείνει στους πέντε δρόμους.

Κι' άλληθια, λίγο ακόμη κι' ο σινιόρ Καρίνι θά θριακόταν φτώχως σαν τόν "Ιώβ άν τ'ο μυαλό του δέν απέφαισε τέλος να λειτουρήγη. Τότε έκανε κάτι πολύ τολμηρό. "Εγκατέλειψε τούς παλιούς φίλους τούς, δέικομε κάθε σέχνη με τ'ς γνωστές του, έπαψε πειά να κάνη δνευρα και ρίχτηκε με μεγάλη δρεξι στή δουλειά του. "Ηθελε να κερδίση λεφτά, πολλά λεφτά και να ζήση ήσυχος και ευτυχισμένος. Ναί, από δω και πέρα θά πρόσεχε πολύ τ'ς γνωριμιές του, θά διάλεγε μιά μόνο γυναίκα για να τήν έγη συντροφιά του και θά έμενε άσυγκίνητος στή δυστυχία τών άλλων. "Όχι, έπρεπε πειά να πάψη να συγνητήται από τούς φτωχούς και τήν έπίδειξι τ'ς άθλιότητάς τών.

Και άλλαζε τρόπο ζωής. Στήν άρχή, οι γνωστοί του έμειναν κατάπληκτοι και άρνιασαν να τόν κακολογουν:

— "Ο Καρίνι είνε για τ'α... σίδηρα. Βάλθηκε να καλογερέψη. Θά δήτε ότι αυτός ο άνθρωπος δέν θά έχη καλό τέλος.

"Επειτα όμως άρχισαν να τόν σέβονται. Τού μιλούσαν στόν πληθυντικό, προσπαθούσαν να κερδίσουν τή συμπάθειά του και δέν έβρισκαν λόγια για να περιγράψουν τή διαγωγή τ'ου.

— "Η ευγένεια αυτού τ'ου ανθρώπου, είνε καταπληκτική, έλεγαν. Κατώρθωσε μόνος του να έπιβληθή, να φτιάξη με τ'ο πρώτης τάξεως κοινωνική θέσι και κατάφερε να τόν ζηλεύουν οι φίλοι του. Μπράβο τού Καρίνι, μάς νίκησε!

Ο Μάριο Καρίνι, όταν γαλούσε από τις κλασικές, τούς ψευτικούς φίλους και τούς θαυμαστές, ένοιωσε μιά μεγάλη χαρά στην καρδιά του. Κατάλαβε ότι ήταν άνθρωπος. Και άηδίασε πειά εκείνους που πηγαιναν κοντά του μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο και μ' ένα πιό ψεύτικο ένδιαφέρον για να τόν καλοπιάσουν και να τού ζητήσουν μιά έκδούλευσι. "Όστόσο είνε πειά τήν πείρα τής ζωής και κατόρθωνε να προφυλάγεται από τις έπιθέσεις τών. Μά εκείνους που δέν μπορούσε να διώξη από κοντά του, ήταν ένας κάποιος "Άλμπερτο Φαρόλι, ένας καταχθόνιος και μυστηριώδης συγγενής του. Είχε τρυπώσει στό γραφείο του, είχε θρονιασθή κοντά του κι' όλη τή μέρα έγραφε, έκανε αναφορές, δηλώσεις, έγγραφα. "Ο Καρίνι, δέν τόν συμπαθούσε, μά δέν αισθανόταν γι' αυτόν κανένα μίσος. "Ο Φαρόλι τού ήταν άδιάφορος. "Ισως κιόλας τού έπέτρεπε να μείνι τ'ο σ'αφείο του, γιατί είνε δυό πολύ όμορφες κόρες που έργόντουσαν συχνά να τόν έπισκεφθούν. "Ο Μάριο Καρίνι ευχαριστιόταν να θλέψη αυτά τα δυό κορίτσια τα τόσο όμορφα και τα τόσο σεμνά. "Ηταν δυό διαφορετικοί τύποι γυναικείας όμορφιάς. "Η μιά, ή "Άλμπα, ήταν μελαχροινή με μεγάλα και γοητευτικά μάτια και μ' ένα λεπτό και νευρώδες σίμα γεμάτο δνευμά. "Η άλλη, ή Λουίζα, ήταν υπερβολικά αισθηματική, με μιά ευγενική όμορφιά. Είχε υπέροχα ξανθά μαλλιά, γλυκιάτα μάτια και μιά θαυμάσια ελληνική κατατομή. "Εκείνο όμως που θόβιζε τόν Καρίνι, ήταν τ'ο ότι ή Λουίζα ήταν πάντα έπιφυλακτική και ποτέ δέν έξεδήλωνε τις σκέψεις τής.

Ο Μάριο Καρίνι είχε συμπάθεισι αυτά τα δυό κορίτσια. Κι' αυτά ίσως τόν είχαν κάνει να σκεφθή σοβαρά τ'ο ζήτημα τ'ο γάμου.

Νά παντρευτή; Χμ! "Ενας λόγος ήταν. "Επρεπε όμως να προσέχη πολύ στό διάλεγμα τής γυναίκας του. Φαντασθήτε να

τού τύχαινε μιά γυναίκα που θά τ'ο δηλητηρούσε τή ζωή, θά τ'ο σπαταλούσε τήν περιουσία του και θά τόν μετέβαλλε σέ νευρώσαστο. "Επρεπε λοιπόν να προσέχη να πάρη μιά γυναίκα που να τόν αγαπά, να μη τ'ο αυθαδιάξη και να παραδέχεται ότι αυτός είνε ο κύριος τ'ο σπιτιού. "Αλλά πώς θά καταφέρει αυτό τ'ο πράγμα;

Αυτή ή ιδέα άρχισε να τόν άπασχολή σοβαρά. Και έπειδή δέν είχε έμπιστοσην στίς ξένες γυναίκες, είχε σκεφθή να παντρευτή τή μιά από τις δυό κόρες του μικρού συγγενούς του. "Αλλά ποιά από τις δυό: τή ξανθή ή τή μελαχροινή; Ποιά θά ήταν γι' αυτόν ή ιδεώδης σύζυγος; Ποιά είνε τόν καλύτερο χαρακτήρα;

Αυτές τις σκέψεις του θέβαια δέν είχε τολμήσει να τής πη στόν Φαρόλι. Αυτός ο διαβολάνθρωπος ήταν ικανός να τόν παντρευή και με τις δυό για να τόν σπαταλήγη τήν περιουσία του. "Ετσι ο Μάριο Καρίνι απέφαισε να διαλέξη μόνος του τή γυναίκα που θά γινόταν σύζυγός του. Σκέφθηκε λοιπόν αρκετές μέρες και τέλος κατέφυγε στό έξής τέχνασμα: Θά έδιωχνε με τόν χειρότερο τρόπο τόν "Άλμπερτο Φαρόλι από τ'ο γραφείο του και θά περιμενε να ιδη τι θά κάνουν τα δυό κορίτσια του.

Και πράγματι, ένα πρωί ο Μάριο Καρίνι μπηκε έξαλλος στό γραφείο του πλησίασε τόν Φαρόλι και τού φώναξε κατά πρόσωπο:

— "Εμπρός, γρήγορα, άδειασέ μου τή γωνιά! Δέν μπορώ ν' άνεχθώ παληανθρώπους στό γραφείο μου. "Εμαθα ότι έχεις κάνει ένα σωρό άτιμιές εις θάρος μου. "Εμπρός, χάσου από μπροστά μου!...

Ο "Άλμπερτο Φαρόλι που κατά θάθος άγαπούσε τόν Καρίνι, τ'α έγασε. Στήν άνοή, νόμιμο δέν άστεινόταν. "Όταν όμως κατάλυθε ότι ο Μάριο τ'ο μιλούσε σοβαρά, θυμώσε κι' αυτός με τή σειρά, τόν ειπε τρελλά, άνισόρροπο και ήλιοιο και τινάζοντας του ένα καλαιάρι στά μούτρα έφυγε από τ'ο γραφείο ουρλιάζοντας, ότι θά τόν έκλεινε στή φυλακή γι' αυτές τις συκοφαντίες του.

Ο Μάριο Καρίνι, μόλις έμεινε ήνός, άνοιξε να γελάη από τήν καρδιά του. "Ηταν ευχαριστημένος γιατί είχε παίξει θαυμάσια τ'ο ρόλο του. Τώρα ήταν θέβαιος ότι ο "Άλμπερτο Φαρόλι θά προσπαθούσε να τόν καλοπιάση κ' ίσως θά μεταχειριζόταν τις δυό κόρες τ'ου. "Ηξερε καλά τόν χαρακτήρα του και γι' αυτό δέν άνησχησε από τις άπειλες και τ'ο θυμό του.

Πέρασαν μιά, δυό, τρεις τέσσερες μέρες. "Ο Καρίνι άρεστέρος μετ'α, δέν έπρεπε να σκεφτείται ότι δέν είχε παίξει καλά τ'ο παιχνίδι του. Τήν πέμπτη μέρα όμως ειθε κατάπληκτος να μπαίνη στό γραφείο του ή "Άλμπα Φαρόλι. "Ηταν ντυμένη κομψότατα κ' είχε προσέξει παραπολύ τήν όμορφιά τής. Θά έλεγε κανείς ότι έρχόταν να δώση μιά μάχη από τήν όποια έπρεπε να βγη νικήτρια.

Στήν άρχή παραπονέθηκε τού Καρίνι για τή διαγωγή που έδειξε στόν πατέρα τής, έπειτα τού ειπε ότι δέν έχει δικη να τόν θρίξη και τέλος τού έδωσε να καταλάβη ότι ήταν πρόθυμη να γίνη φίλη του άρκει να δεχόταν πάλι στή δουλειά του τόν πατέρα τής.

«"Η "Άλμπα, σκέφθηκε ο Μάριο, είνε αντίξια κόρη τ'ο πατέρα τής. Δέν κάνει λοιπόν για σύζυγό μου!»

Και τήν έδιωξε με μιά άόριστη ύπόσχεσι, ότι θά σκεφθή και θά τ'ο ειδοποιήση.

Πέρασαν ακόμη μερικές μέρες και τέλος ένα πρωί, δέχθηκε τήν έπισκεψη τής Λουίζας. Αυτό τ'ο κορίτσι φαινόταν ότι είχε καταβάλει μεγάλο κόπο για να έρθη ως τ'ο γραφείο του κι' ότι διαταζε να τού μιλήση. "Όστόσο θρηκε τ'ο θάρρος να τού πη:

— Δέν μου έπιτρέπετε να καθωρόω τόν πατέρα μου. Μπορεί να έχη όρισμένες άδνευματιες, αλλά έγω δέν θέλω να τόν κρινώ. Σ'ας όρκίζομαι όμως ότι σ' αυτήν τήν περίπτωσι έπεσε θύμα συκοφαντίας. "Όχι, ο πατέρας μου δέν είνε παληανθρώπος, Μπορείτε και μόνος σας να τ'ο ξεκαριθώσετε.

Τότε ο Καρίνι για τήν δοκιμάση τής δήλωσε:

— Θά τόν ξαναπαράω στό γραφείο μου μόνο όταν θελήσετε να γίνετε φίλη μου.

"Η Λουίζα έβγαλε μιά κραυγή κι' όπισθοχώρησε με τρόπο. "Ηταν τόσο φοβηρή ή άπειλοπία που ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό τής, ώστε ο Μάριο τ'α έγασε. Τήν άφησε να φύγη από τ'ο (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 2353)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κρυφά πάλι θγήκε από το σπίτι του τοκογλύφου.
'Εκείνη τη στιγμή όμως τον ανέλεψε ένας υπέρητης κι' άρχισε νά φωνάζη:

— "Ένας κλέφτης !... "Ένας κλέφτης !... Πιάστε τον !...
'Ο Πράδο, με μία σπρωδιά τόν πέταξε καταγής κι' άρχισε νά τρέχη. Οί άλλοι υπέρητες κ' οί άστυφύλακες τόν κυνήγησαν άμέσως καί παρ' άλλους τούς πυροβολισμούς του, κατώρθωσαν νά τόν περικυκλώσουν καί νά τόν πιάσουν.

Αυτός ο μεγάλος τυχοδιώκτης πού είχε καταπατάλησει κολλοσιαίες περιουσίες, ήταν μοιραίο νά πάη στη φυλακή από έναν λακέ !...

'Η δίκη του έγινε στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου του 1888. 'Ο Πράδο κατηγορήθηκε ως δολοφόνος της Μαρίας Άγκετάν. 'Ο λες ή παλιές του φίλες είχαν παρουσιασθή ως μάρτυρες. Κι' όλο τ' άριστοκρατικό Παρίσι βρισκόταν στην αίθουσα τού κακούργου δικείου, γιά νά παρακολουθήση την πολύκροτη δίκη τού μητριωδούς Δόν Ζουάν.

'Ο Πράδο, μέχρι τέλους, δέν θέλησε ν' άποκαλύψη τ' όνομά του. 'Οστόσο ή ένυχη του ως δολοφόνος άπεδείχθη με διάφορα άκλόνητα στοιχεία καί ο περιήμος τυχοδιώκτης κατατομήθηκε ύστερ' από λίγον καιρό, τó πρσί της 6ης 'Ιανουαρίου 1889.

Ποιάς ήταν άρα γε αυτός ο αινιγματικός τυχοδιώκτης ; "Ένας μόνο άνθρωπος ήξερε τó μυστικό του: ο δικηγόρος του. 'Ο άνθρωπος όμως αυτός, εκείνη την εποχή, είχε την έξησ φράση, πού άφήνει νά ύπονοιθούν πολλά πράγματα: «'Η Εύρωπη θ' άντριχιάζε, άν έμάθανε από ποιά όψη έπεσε στο θούρκο αυτός ο άνθρωπος πού παρουσιαζόταν ως Πράδο».

Κι' έτσι, έμεινε άλυτο τó αίνιγμα της προσωπικότητας τού μεγαλυτέρου τυχοδιώκτη τού περασμένου αιώνας !

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕ ΜΑΡΙΑ ΦΩΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αυτή ή έπιταγιά όμως της κ. Τσιελάν ήτήζε γι' αυτήν μοιραία Κάπριος Γάλλος κατάσκοπος: θεώρος λίγο έποική τη διαγωγή της καί άρχισε νά την παρακολούθη. Μ' όλες τις προφιλιάδες της ή Μαρία φών Βαλεντάου δέν άργησε νά πείθι στα χέρια της γαλλικής άντιστασιαστιάς. Ένα χρόνο άργότερα συνελαινώθηκε την ώρα πού προσπαθούσε νά διαβιβάση μ' έναν άσηματο κρημμένο στον ήλιο τó λοσποκοίλιον μιά ένταμάρια πληροφορία γιά τó στρατό τόν σημείζον.

'Η κ. Τσιελάν άρνιήθηκε στην άρχη την ένυχη της. 'Όταν όμως βρέθηκε μπροστά στο στρατοδικείο, δέν διάτασε νά άποκαλύψη την άλήθεια καί νά τούς έξηγήση γιάτί έγιναν κατάσκοπος.

— "Ήβλα, τούς είπα, νά έδωσώ τόν θάνατό τού παδού μου. Αρπάξαιε μόνο πού μ' αναβάλλουν τόσο γρήγορα καί δέν μετώρεσε νά στείλω κι' άλλες γιάδες Γάλλων στον άδον κόσμο !

'Η Μαρία φών Βαλεντάου άνοιξε την καταγ'χη της σέ θάνατο με άξιοπονηστική ψυχραιμία. Την ήλλη μέρα ένα άπόστομα την άδήρησε στο δάσο τόν Βενσέν. 'Η Μαρία φών Βαλεντάου έκανε με έξορπητή έπιπέμεια την ταναύλεττα της, έθαψε τά χείλη της καί άρνιήθηκε νά της δέσουν τά μάτια.

— Όέλω νά ίδω, είπε στον άξιωματικό τού έστειλιστικού άποστασιαστού: τί ήπίεσμο θά κάνω στον θάνατό...

Μ' ένα ένα λεπτό ή άμορφη κ. Τσιελάν έπνευσε καταγής με όνάτα σφάρες στην καρδιά της.

Κι' έτσι τέλειωσε ή ιστορία μιάς από τις πού άμορφες καί τις πού πάμνηρες Γερμανίδες κατασκοπείες:

ΖΑΝ ΣΕΥ'

ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήση ίσως...

'Ο 'Αλαίν στέκεται τώρα μπροστά στη Τζένου πού κλαίει καί κρούει τó πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Σκύβει από πάνω της της μιλάει γλυκά, τη μαλώνει τρυφερά καί την ίκετεύει...

Της λέει τόσο τρυφερά λόγια, ώστε σιγά-σιγά, οί λυγμοί της Τζένου γαληνεύουν. Τέλος, δειλά, ταπεινά, ύψώνει τά μάτια της πρós τόν 'Αλαίν.

"Εκείνος την κутτάζει καί μέσα στα μάτια του, δέν ζωγραφίζεται ούτε όργη, ούτε οίκτος, άλλα μία άπέραντη άγάπη. Της άνοίγει την άγκαλιά του καί καθώς ή Τζένου ριχνεται σ' αυτή καί σφίγγεται γεμάτη έμπιστοσύνη έπάνω στο στήθος του, της φιδωρίζει:

— Τρέλλη ! Μά σ' αγαπάω περισσότερο καί καλύτερα έτσι ! Γι' μ' ένδιαφέρει τó παρουσιαστικό σου... Την άληθινή σου εικόνα την έβλεπα μέσα στην καρδιά μου... Αυτή κутτάζω πάντα καί τίποτε δέν θά μπορέση νά την παραμορφώση καί νά την άσχημήση !..

CLAUDE JAN

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χιλία κομμάτια. Οί ναυτες είχαν τρομοκρατηθή. Κι' όπως είνε δεσφιδωμένοι σκέφθηκαν τότε ότι ή αίτια αυτής της καταστροφής ήταν ή 'Ινές.

— Πρέπει νά την πετάξουμε στη θάλασσα ! οβρίαζαν στον Φερράντε. 'Ο διάολος είνε άπάνω στο καράβι μας.

Κι' ο Φερράντε συμφώνησε μαζί τους. 'Εγώ δέν μπορούσα πειά νά την βοηθήσω. Έπεσα γυλιστός στη μέση τού καταστρώματος κι' άρχισα νά προσεύχομαι. 'Ακουσα την 'Ινές πού σπάζει στα χέρια τών θημιών της κ' ύστερα μία άγρια ανθρώπινη κραυγή, πού χάθηκε μέσα στη μαγία τού τυφώνος. Την είχαν ρίξει στη θάλασσα !...

Και τότε συνέθη τó θαύμα ! 'Η θάλασσα άρχισε νά ήμερεύη καί τó καράβι γλύτωσε από τά δόντια τού Χάρου. Μά τó βάραινε ή κατάρτα τού θανάτου της 'Ινές.

"Υστερα από δύο μέρες καρφώθηκε πάνω στους ύφάλους της Γής τού Πυρός. 'Απ' όλο τó πλήρωμα τού καραβιού τού Φερράντε μόνο εγώ γλύτωσα τó θάνατο. Οί άλλοι πνίγηκαν ή φαγώθηκαν από τούς καρχαρίες.

Κι' ο Γαλιούκας, ο παράδοξος λαστρόμος της «Σάντα Μανταλένα» τελειώνοντας την ιστορία του έμεινε σκεπτικός γιάτί δέν μπορούσε νά έξηγήση πώς τó γοβάκι της 'Ινές κ' ή ζώνη τού Φερράντε είχαν θρεθή τó στομάχι ενός καρχαρία...

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΠΑΝ

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' έχυνε θάλασμο παρηγοριάς στην τυρανισμένη ψυχή μου...

'Η πλάσι όβριαζε, χαρούμενη, γιορτερή... 'Η θλιθερή εικόνα τού νεκροταφείου έσθυσε δολέτα μπροστά της... Τά είκοσι δρασερά καί λαυλουδισμένα χρόνια μου έκαναν τή σάρκα μου νά σκιστά από εύτυχία, από σφρίγος ζωής, από λαχτάρα νά ζήση καί νά χαρή τόν άμορφο κόσμο...

— Κι' έγώ πού ήθελα ν' αυτοκτονήσω ! είπα μέσα μου, σέ μία στιγμή.

'Η ψυχή μου πικράθηκε άμέσως, όμως... 'Η σκέπι μου πέταξε στον πρώιμα χαμένον καλό μου... Κ' ή τόπι με μασιτώνε τρουχερά, ενώ ένα δάκρυ κύλιε στα μάγουλά μου. σάν θυσία, σάν σπονδή εύλαστική καί τρυφερή γιά τή μνήμη 'Εκείνου !

Κι' όμως... Την ίδια αυτή στιγμή, απ' τά τρίςεθα της ζωντανής, της δρασερης καί σφριγηλής καί νέας κ' άνθισμένης υπάρξεός μου, άκούστηκε μία φωνή κυριαρχική, έπιτακτική, μία φωνή, την όποία μάταια προσπάθησα νά πνίξω:

— Είνε γλυκεία ή ζωή !...

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

τηγάνι στη φωτιά με λίγο θούτυρο — όσο μία κουταλιά της σούπας λωυμένο — αμα ζεσταθή, έχουμε μία κουτάλα μεγάλη πού νά παίρη ως ένα φλυτζάνι τού τσαγιού κουρκουτί καί θάζουμε από μία κουταλιά γιά κάθε τηγανίδα πού θά άπλώνη καί γίνεται μεγάλη όσον ο θυθός τού τηγανιού. 'Ετσι σιγοψηνεται καί ραντίζουμε με θούτυρο λίγο-λίγο με φτερό τις άκρες γιά νά περνώ από κάτω καί μήν κολληση ή τηγανίδα καί άφού ενθισή λίγο την γυρίζουμε από την άλλη πλευρά. Πρέπει δέ νά προσέχουμε νά μήν παραμήνουναι, διότι εφραίνονται καί δέν διπλώνουν κατόπι. Αν τυχόν δέ, όταν ψηθούν είνε λίγο πετοιασμένες, τότε ριχνουμε ακόμα λίγο νερό στο κουρκουτί καί γι' αυτό προτού τις τηγανίσουμε, δοκιμάζουμε μία καί κανονίζουμε νά είνε μαλακές όσο πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΞΑΝΘΗ 'Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφείο του χωρίς νά της πύ ούτε μία λέξη. Μά δέν μετανοούσε γιά τó τέχναμά του. Είχε ανακαλύψει μία γυναικία πού σεβόταν τόν πατέρα της καί την άξιοπρέπεια της. Καί εύχαριστήμένος κάλεσε άμέσως στο γραφείο του τόν Φαρόλι καί τού δήλωσε:

— Ξέρω ότι είσαι κατεργάρης, μά έχης μία κόρη σωστό άγ. γελο. Γι' αυτό σε συγχωρώ καί σου ζητώ κιάλας συγγνώμη γι' αυτήν την ιστορία πού σου έπειτα. Μόνο γιά νά τά έχης καλά μαζί μου πρέπει νά μου δώσης τη Λουίζα γιά γυναίκα μου. Της άξίζει, γιάτί είνε τίμιου καί καλό κορίτσι καί σ' αγαπάει όσο δέν άξίζει.

Κι' έτσι ο Μάριο Καρίνι παντρεύτηκε τη Λουίζα Φαρόλι. Καί ζή εύτυχισμένος μ' αυτήν την τόσο άμορφη γυναίκα του...

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΙΕΜΟΝΤΕ